

ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมพุทธศาสนิกชนในการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนา
พ.ศ.

ผู้เสนอ นายนพดล แก้วสุพัฒน์ พรรคพลังท้องถิ่นไท กับคณะ
ประธานสภาวินิจัย เป็นร่างพระราชบัญญัติที่เกี่ยวกับการเงิน

ส่งคณะกรรมการรับฟังความคิดเห็นและวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากร่างพระราชบัญญัติ
ที่เสนอโดยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือผู้มีสิทธิเลือกตั้ง ดำเนินการจัดให้มีการรับฟังความคิดเห็น ๓
ตามข้อบังคับการประชุมสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. ๒๕๖๒ ข้อ ๑๑๐ วรรคสี่

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมพุทธศาสนิกชนในการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนา
พ.ศ.

หลักการ

ให้มีกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมพุทธศาสนิกชนในการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนา

เหตุผล

โดยที่พระพุทธศาสนาเป็นหนึ่งในสถาบันหลักของชาติ และเป็นที่มา ของหลักศีลธรรม ปัญญา และความเข้มแข็งของสังคมไทยมาช้านาน อันถือได้ว่าเป็นสถาบันหลัก ที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง ประกอบกับมาตรา ๖๗ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยได้บัญญัติให้รัฐพึงอุปถัมภ์และคุ้มครอง พระพุทธศาสนาและศาสนาอื่น ทั้งนี้ในการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนาอันเป็นศาสนาที่ประชาชน ชาวไทยส่วนใหญ่นับถือมาช้านาน ให้รัฐพึงส่งเสริมและสนับสนุนการศึกษาและการเผยแผ่หลักธรรมของ พระพุทธศาสนาเถรวาทเพื่อให้เกิดการพัฒนาจิตใจและปัญญา และต้องมีมาตรการและกลไกในการป้องกัน มิให้มีการบ่อนทำลายพระพุทธศาสนาไม่ว่าในรูปแบบใด และพึงส่งเสริมให้พุทธศาสนิกชนมีส่วนร่วมในการ ดำเนินมาตรการและกลไกดังกล่าวด้วย จึงสมควรให้มีองค์กรหรือหน่วยงานที่ต้องปฏิบัติและรับผิดชอบในการ กำกับดูแลและเป็นกลไกในการขับเคลื่อนและกำหนดแนวนโยบายหรือแนวทางในการอุปถัมภ์และคุ้มครอง พระพุทธศาสนา ตลอดจนสนับสนุนส่งเสริมให้รัฐและพุทธศาสนิกชนในการดำเนินการอุปถัมภ์และคุ้มครอง พระพุทธศาสนาให้เจริญมั่นคงสืบไป จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

.....

.....

.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติส่งเสริมพุทธศาสนิกชน ในการอุปถัมภ์ และคุ้มครองพระพุทธศาสนา พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้
 “อุปถัมภ์” หมายความว่า การอุดหนุนช่วยเหลือ ทำนุบำรุง ส่งเสริม สนับสนุน ให้คำปรึกษา
 แนะนำ และการอื่นใดในลักษณะเดียวกัน เพื่อความเจริญรุ่งเรืองของสังคมไทย และความมั่นคงของ
 พระพุทธศาสนา

“คณะสงฆ์” หมายความว่า คณะสงฆ์ตามกฎหมายว่าด้วยคณะสงฆ์
 “คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนา
 “คณะกรรมการสมัชชา” หมายความว่า คณะกรรมการสมัชชาอุปถัมภ์และคุ้มครอง
 พระพุทธศาสนาประจำจังหวัด

“กองทุน” หมายความว่า กองทุนเพื่อการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนา
 “สำนักงาน” หมายความว่า สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ
 “ผู้อำนวยการ” หมายความว่า ผู้อำนวยการสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ
 “จังหวัด” ให้หมายความรวมถึงกรุงเทพมหานคร

มาตรา ๔ ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจ ออกระเบียบ และประกาศ เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

ระเบียบและประกาศนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

หมวด ๑
บททั่วไป

มาตรา ๕ ให้รัฐและพุทธศาสนิกชนร่วมกันอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนา ในแนวทางดังต่อไปนี้

- (๑) สนับสนุนการบริหารการปกครองคณะสงฆ์ การศาสนศึกษา การศาสนสงเคราะห์ การเผยแผ่ การสาธารณูปการ หรือการสาธารณสงเคราะห์ ของพระพุทธศาสนา
- (๒) ส่งเสริมการปฏิบัติตามหลักธรรมของพุทธศาสนิกชนให้เจริญมั่นคงในหลักไตรสิกขา
- (๓) ส่งเสริมการจัดการศึกษาของวัดให้มีบทบาทในการเผยแผ่หลักธรรมคำสอนในพระพุทธศาสนาเพื่อปลูกฝังค่านิยมและวัฒนธรรมที่ดีเพื่อพัฒนาจิตใจ
- (๔) ส่งเสริมเด็ก เยาวชน และประชาชน ให้มีโอกาสเข้าถึงความรู้ความเข้าใจในหลักพุทธธรรม ศีลธรรม และจริยธรรม
- (๕) ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ องค์กรทางพระพุทธศาสนา ภาคเอกชนและภาคประชาชน ในการดำเนินกิจกรรมทางพระพุทธศาสนา
- (๖) ยกย่องเชิดชูเกียรติผู้มีผลงานดีเด่นและเป็นแบบอย่างที่ดีในทางพระพุทธศาสนา
- (๗) ส่งเสริมการเดินทางไปนมัสการพุทธสังเวชนียสถาน
- (๘) จัดให้มีการสวดสวดดูและและปกป้องกิจการเกี่ยวกับพระพุทธศาสนาให้มีการกระทำละเมิด ดุหมั่น เหยียดหยาม ทำลาย ลอกเลียน ดัดแปลง หรือทำให้วิปริตไป
- (๙) ส่งเสริมและสนับสนุนการนำหลักธรรมคำสอนทางพระพุทธศาสนามาใช้ เพื่อเสริมสร้าง ศีลธรรม คุณธรรม จริยธรรมในการพัฒนาคุณภาพชีวิต และสร้างความสามัคคีของพุทธศาสนิกชน
- (๑๐) ให้ความอุปถัมภ์และคุ้มครองพระภิกษุและสามเณรซึ่งถูกดำเนินคดีหรืออาพาธ
- (๑๑) ส่งเสริมให้มีสมาชิกอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนาประจำจังหวัด
- (๑๒) จัดให้มีระบบการบริการสาธารณสุขและการพัฒนาระบบสุขภาพแก่คณะสงฆ์และสามเณรอย่างมีมาตรฐาน ทั้งถึง สะดวก และมีประสิทธิภาพ

หมวด ๒
คณะกรรมการ

มาตรา ๖ ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนา” ประกอบด้วย

- (๑) นายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีซึ่งนายกรัฐมนตรีมอบหมาย เป็นประธานกรรมการ
- (๒) กรรมการโดยตำแหน่ง ได้แก่ ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ปลัดกระทรวงการคลัง ปลัดกระทรวงการต่างประเทศ ปลัดกระทรวงมหาดไทย ปลัดกระทรวงยุติธรรม ปลัดกระทรวงวัฒนธรรม ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ อัยการสูงสุด ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ นายกสภานายความ ผู้แทนมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย และผู้แทนมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

- (๓) กรรมการซึ่งมหาเถรสมาคมแต่งตั้งจากพระภิกษุหรือคฤหัสถ์ จำนวนห้ารูป หรือคน
- (๔) กรรมการซึ่งนายกรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้แทนองค์กรทางพระพุทธศาสนา จำนวนสี่คน
- (๕) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งนายกรัฐมนตรีแต่งตั้งจากบุคคลผู้มีความรู้ ความสามารถ ความเชี่ยวชาญ และประสบการณ์เป็นที่ประจักษ์ด้านพระพุทธศาสนา จำนวนห้าคน

ให้อำนาจการเป็นกรรมการและเลขานุการ และให้อำนาจการแต่งตั้งข้าราชการในสังกัด สำนักงานจำนวนสองคน เป็นผู้ช่วยเลขานุการ

กรรมการโดยตำแหน่งตาม (๒) จะต้องเป็นผู้มีสัญชาติไทยและนับถือศาสนาพุทธตั้งแต่กำเนิด หากบุคคลผู้ดำรงตำแหน่งนั้นไม่ได้นับถือศาสนาพุทธตั้งแต่กำเนิดให้รองปลัดกระทรวงเป็นกรรมการโดยตำแหน่ง แทน

หลักเกณฑ์และวิธีการได้มาซึ่งกรรมการตาม (๔) และ (๕) ให้เป็นไปตามระเบียบ ที่นายกรัฐมนตรีประกาศกำหนด

มาตรา ๗ กรรมการตามมาตรา ๖ (๔) และ (๕) ต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

- (๑) มีสัญชาติไทยและนับถือศาสนาพุทธโดยกำเนิด
- (๒) มีอายุไม่ต่ำกว่าสี่สิบปีบริบูรณ์
- (๓) เป็นผู้เลื่อมใสในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ ทรงเป็นประมุข
- (๔) ไม่เป็นบุคคลล้มละลาย
- (๕) ไม่เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
- (๖) ไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิด ที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

มาตรา ๘ กรรมการตามมาตรา ๖ (๔) และ (๕) มีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละ สี่ปีนับแต่วันที่ได้รับแต่งตั้ง และอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้ แต่ต้องไม่เกินสองวาระติดต่อกัน

เมื่อครบกำหนดวาระตามวาระหนึ่ง หากยังมิได้มีการแต่งตั้งกรรมการขึ้นใหม่ ให้กรรมการ ซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระนั้นอยู่ในตำแหน่งเพื่อปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่ากรรมการ ซึ่งได้รับแต่งตั้งใหม่เข้ารับหน้าที่

มาตรา ๙ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ กรรมการตามมาตรา ๖ (๔) และ (๕) พ้นจากตำแหน่งเมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) เป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดีจนเป็นที่รังเกียจของสังคม
- (๔) นายกรัฐมนตรีให้ออก เพราะบกพร่องต่อหน้าที่ มีความประพฤติเสื่อมเสีย หรือหย่อนความสามารถ
- (๕) ต้องโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก
- (๖) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามอย่างหนึ่งอย่างใดตามมาตรา ๗

มาตรา ๑๐ ในกรณีที่กรรมการตามมาตรา ๖ (๔) หรือ (๕) พ้นจากตำแหน่ง ก่อนครบวาระ ให้นายกรัฐมนตรีแต่งตั้งกรรมการแทน และให้ผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งแทนอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการซึ่งตนแทน เว้นแต่วาระของกรรมการนั้นเหลือไม่ถึงเก้าสิบวัน จะไม่แต่งตั้งกรรมการแทนก็ได้ และในการนี้ให้คณะกรรมการประกอบด้วยกรรมการ เท่าที่เหลืออยู่

มาตรา ๑๑ ให้คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดนโยบายและแนวทางการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนา

(๒) พิจารณาให้ความเห็นชอบมาตรการและแผนการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนา
เสนอต่อคณะรัฐมนตรี

(๓) สนับสนุนกิจการของคณะสงฆ์ และส่งเสริมการเดินทางไปนมัสการ พุทธสังเวชนียสถาน

(๔) ประกาศจัดตั้งสมาชิชาอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนาประจำจังหวัด

(๕) กำหนดหลักเกณฑ์การประเมินผลการดำเนินงานและการบริหารจัดการของสมาชิชา
อุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนาประจำจังหวัด

(๖) กำหนดแนวทางให้คณะกรรมการสมาชิชาปรับปรุงแก้ไขการดำเนินงานเพื่อให้สอดคล้อง
กับนโยบายและแนวทางการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนา

(๗) กำหนดมาตรฐานข้อมูลและมาตรฐานการแลกเปลี่ยนข้อมูลในการอุปถัมภ์และคุ้มครอง
พระพุทธศาสนา

(๘) เสนอแนะต่อรัฐมนตรีให้มีการนำแนวปฏิบัติที่ดีในการอุปถัมภ์และคุ้มครอง
พระพุทธศาสนาของสมาชิชาอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนาประจำจังหวัดไปใช้ในจังหวัดอื่น

(๙) เสนอแนะต่อคณะรัฐมนตรีในการปรับปรุงแก้ไขกฎหมาย กฎ ระเบียบ ประกาศ หรือ
คำสั่ง ที่เป็นอุปสรรคต่อการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนา โดยนำผลสัมฤทธิ์ในการดำเนินงานของ
สมาชิชาอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนาประจำจังหวัดมาใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขดังกล่าว

(๑๐) พิจารณาให้ความเห็นชอบรายงานผลการดำเนินงานประจำปีเสนอต่อคณะรัฐมนตรี

(๑๑) แต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อทำการแทนหรือปฏิบัติงานตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

(๑๒) ออกระเบียบหรือประกาศเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

(๑๓) หน้าที่และอำนาจอื่นใดตามที่พระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่นกำหนดให้เป็นหน้าที่และ
อำนาจของคณะกรรมการ

มาตรา ๑๒ การประชุมของคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่า กึ่งหนึ่งของ
จำนวนกรรมการทั้งหมดจึงจะเป็นองค์ประชุม

ในการประชุมคณะกรรมการ ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้
ให้ที่ประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่ง ในการ
ลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่ง เป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๑๓ คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการหรือคณะทำงาน เพื่อพิจารณา
หรือปฏิบัติการอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๑๒ มาใช้บังคับแก่การประชุมของคณะอนุกรรมการ และคณะทำงาน
โดยอนุโลม

มาตรา ๑๔ ให้สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติทำหน้าที่เป็นหน่วยงานธุรการและรับผิดชอบงานประชุมของคณะกรรมการ คณะกรรมการสมัชชา และคณะกรรมการบริหารกองทุน รวมทั้งให้มีหน้าที่ ดังต่อไปนี้

- (๑) เป็นหน่วยงานกลางในการดำเนินการ ส่งเสริม สนับสนุน และประสานงานของสมัชชาอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนาประจำจังหวัด
- (๒) จัดให้มีการวิเคราะห์และวิจัยเพื่อการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนา
- (๓) จัดให้มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนา ของสมัชชาอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนาประจำจังหวัด
- (๔) รวบรวมข้อมูล ศึกษา และวิเคราะห์แนวทางการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนาในแต่ละจังหวัด รวมทั้งนำเสนอแนวทางการขยายผลแนวปฏิบัติที่ดีในการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนาต่อคณะกรรมการ
- (๕) กำกับ ติดตาม และตรวจสอบการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนาของสมัชชาอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนาประจำจังหวัด
- (๖) จัดทำรายงานประจำปีเกี่ยวกับการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนา
- (๗) ปฏิบัติงานอื่นใดตามพระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่นที่บัญญัติให้เป็นหน้าที่และอำนาจของสำนักงาน หรือตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

มาตรา ๑๕ ให้มีสมัชชาอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนาประจำจังหวัด
การจัดตั้งสมัชชาอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนาประจำจังหวัดตามวรรคหนึ่ง ให้มีคณะผู้เสนอคณะหนึ่งโดยความเห็นชอบของผู้ว่าราชการจังหวัด โดยคณะผู้เสนอต้องแสดงให้เห็นถึงความพร้อมที่จะดำเนินการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนาและการมีส่วนร่วมขององค์กรภาครัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ภาคเอกชน และภาคประชาสังคมที่เกี่ยวข้องในจังหวัด

จำนวนและคุณสมบัติของคณะผู้เสนอ หลักเกณฑ์และวิธีการเสนอตามวรรคสอง ให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด ทั้งนี้ คณะกรรมการอาจกำหนดให้แตกต่างกันในแต่ละจังหวัดได้ตามความเหมาะสม

มาตรา ๑๖ การเสนอจัดตั้งสมัชชาอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนา ประจำจังหวัดตาม
มาตรา ๑๕ วรรคสอง ต้องกระทำอย่างเปิดเผย และอย่างน้อยต้องมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

- (๑) รายชื่อคณะผู้เสนอ
- (๒) รายชื่อขององค์กรหรือเครือข่ายที่ประสงค์จะเข้าร่วมให้การสนับสนุน
- (๓) แนวทางการดำเนินงานเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามมาตรา ๕
- (๔) แนวทางการประสานความร่วมมือระหว่างภาครัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ภาคเอกชน และภาคประชาสังคมที่เกี่ยวข้อง
- (๕) ผลการรับฟังความคิดเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้อง และการวิเคราะห์ความพร้อมในการจัดตั้งสมัชชาอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนาประจำจังหวัดอย่างรอบด้าน

มาตรา ๑๗ ในกรณีที่คณะกรรมการเห็นว่าจังหวัดใดมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะจัดตั้งสมัชชาอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนาประจำจังหวัด คณะกรรมการอาจให้ผู้ว่าราชการจังหวัดสำรวจความพร้อมของภาครัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ที่เกี่ยวข้อง ในการดำเนินการขอจัดตั้งสมัชชาอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนาประจำจังหวัดและให้คณะกรรมการประกาศให้จังหวัดนั้นมีสมัชชาอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนาประจำจังหวัดตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๘ การบริหารสมัชชาอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนาประจำจังหวัด ให้มีคณะกรรมการสมัชชาคณะหนึ่ง จำนวนไม่เกินยี่สิบเอ็ดคน ประกอบด้วย ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นประธาน กรรมการ และกรรมการอื่นซึ่งอย่างน้อยต้องประกอบด้วย กรรมการโดยตำแหน่งจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ผู้แทนของวัดในจังหวัด ผู้แทนองค์กรทางศาสนา ผู้แทนสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ผู้แทนสถาบันอุดมศึกษา ผู้แทนองค์กรเอกชน และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ โดยให้สำนักงานพระพุทธศาสนาจังหวัดเป็นกรรมการและเลขานุการ

องค์ประกอบของคณะกรรมการ จำนวน คุณสมบัติและลักษณะต้องห้าม หลักเกณฑ์และวิธีการได้มา วาระการดำรงตำแหน่งและการพ้นจากตำแหน่งของกรรมการสมัชชา ให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนดตามความเหมาะสมในแต่ละจังหวัด โดยให้คำนึงถึงความหลากหลายและการมีส่วนร่วมของภาคส่วนต่าง ๆ

เมื่อคณะกรรมการประกาศให้จังหวัดใดมีการจัดตั้งสมัชชาอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนาประจำจังหวัดแล้ว ให้สำนักงานพระพุทธศาสนาจังหวัดของจังหวัดนั้น ดำเนินการให้ได้มาซึ่งกรรมการสมัชชาตามวรรคหนึ่ง เพื่อเสนอคณะกรรมการแต่งตั้ง

มาตรา ๑๙ ให้เจ้าคณะจังหวัดฝ่ายมหานิกายและเจ้าคณะจังหวัดฝ่ายธรรมยุต เป็นที่ปรึกษาสมัชชาอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนาประจำจังหวัด

มาตรา ๒๐ ให้สมัชชาอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนาประจำจังหวัด มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

- (๑) ดำเนินการตามนโยบายและแนวทางการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนาในจังหวัด
- (๒) จัดทำแผนการส่งเสริมของพุทธศาสนิกชนในจังหวัดในการมีส่วนร่วมพัฒนากิจการพระพุทธศาสนาของจังหวัด ตลอดจนสนับสนุนกิจการของคณะสงฆ์
- (๓) จัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมพุทธศาสนิกชนในการประกอบกิจกรรมทางพระพุทธศาสนา
- (๔) ประสานความร่วมมือระหว่างส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ องค์กรทางพระพุทธศาสนา ภาคเอกชนและภาคประชาชน ในการดำเนินกิจกรรมทางพระพุทธศาสนา
- (๕) ระดมทุนเพื่อสนับสนุนกองทุน
- (๖) ประเมินผลการดำเนินการตามนโยบายและแนวทางการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนา
- (๗) จัดทำรายงานผลการดำเนินงานประจำปีเสนอต่อคณะกรรมการ

มาตรา ๒๑ ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๑๒ และมาตรา ๑๓ มาใช้บังคับแก่คณะกรรมการสมัชชาโดยอนุโลม

หมวด ๓
การอุปถัมภ์พระพุทธศาสนา

มาตรา ๒๒ เพื่อประโยชน์ในการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนาแห่งชาติ ให้มีกองทุนเพื่อการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการปฏิบัติตามหลักธรรมของพุทธศาสนิกชน สนับสนุนการศาสนศึกษา การศาสนสงเคราะห์ การเผยแผ่ การสาธารณูปการ หรือการสาธารณสงเคราะห์ของวัดในพระพุทธศาสนา รวมทั้งสนับสนุน การดำเนินการของสมาชิคาอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนาประจำจังหวัด โดยกองทุนประกอบด้วยเงินและทรัพย์สิน ดังต่อไปนี้

- (๑) เงินและทรัพย์สินที่ได้รับการบริจาคจากวัดหรือพุทธศาสนิกชน
- (๒) ดอกผลและผลประโยชน์ของกองทุน

มาตรา ๒๓ ให้มีคณะกรรมการบริหารกองทุนคณะหนึ่งประกอบด้วยประธานกรรมการและกรรมการอื่นอีกไม่เกินจำนวนแปดคน

คุณสมบัติ หลักเกณฑ์ วิธีการได้มา วาระการดำรงตำแหน่งและการพ้นจากตำแหน่งของประธานกรรมการและกรรมการบริหารกองทุนให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๒๔ ผู้บริจาคเงินให้แก่กองทุนมีสิทธินำจำนวนเงินที่บริจาคไปหักเป็นค่าลดหย่อนหรือรายจ่ายตามประมวลรัษฎากร

หมวด ๔
การคุ้มครองพระพุทธศาสนา

มาตรา ๒๕ ในกรณีที่พระภิกษุหรือสามเณรอุกถาว่ากระทำความผิดอาญา หรือถูกจับกุม และพระภิกษุหรือสามเณรร้องขอ ให้สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติจัดให้มี พระวินยาศึกษา ทนายความหรือผู้มีวิชาชีพทางกฎหมาย กรรมการสมาชิคาประจำจังหวัด และเจ้าหน้าที่สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติเข้าร่วมฟังการสอบปากคำของพนักงานสอบสวน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

เพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองสิทธิความเป็นพระภิกษุตามพระวินัยและกฎหมาย ในกรณีที่พระภิกษุรูปใดถูกจับโดยต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา ถ้าพนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการ จะมีความเห็นว่าไม่เห็นสมควรให้ปล่อยชั่วคราวและเจ้าอาวาสแห่งวัดที่พระภิกษุรูปนั้นสังกัด ไม่รับมอบตัวไว้ควบคุม หรือพนักงานสอบสวนไม่เห็นสมควรให้เจ้าอาวาสรับตัวไปควบคุม หรือพระภิกษุรูปนั้นมิได้สังกัดในวัดใดวัดหนึ่ง ให้พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการขอความเห็นชอบจากพระภิกษุผู้ปกครองของพระภิกษุที่ถูกกล่าวหาว่า จะส่งมอบพระภิกษุรูปนั้นให้สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติหรือสำนักงานพระพุทธศาสนาจังหวัดเป็นผู้รับมอบตัวหรือดำเนินการจัดหาที่พำนักให้ในระหว่างการสอบสวนของพนักงานสอบสวนหรือจนกว่าการพิจารณาคดีของศาลจะ ถึงที่สุดโดยไม่ต้องสละสมณเพศ

เมื่อจะต้องจำคุก กักขังหรือขังพระภิกษุรูปใดตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ หรือศาลฎีกา ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจหน้าที่ปฏิบัติการให้เป็นไป

ตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาล ต้องดำเนินการจัดหาสถานที่พำนักหรือมอบให้สำนักงานพระพุทธศาสนา
 แห่งชาติหรือสำนักงานพระพุทธศาสนาจังหวัดในการจัดหาที่พำนักแทนการจำคุก กักขัง หรือขัง ให้พระภิกษุ
 นั้นโดยไม่ต้องให้ละสมณเพศจนกว่าจะมีคำพิพากษาของศาลฎีกาหรือ
 คดีถึงที่สุดแล้ว และรายงานให้ศาลทราบถึงสถานที่พำนักนั้น

ให้คณะกรรมการอกระเบียบเกี่ยวกับการจัดหาที่พำนักในระหว่างการสอบสวนหรือ
 ในระหว่างการพิจารณาคดีของศาล

มาตรา ๒๖ พระภิกษุหรือสามเณรที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดอาญามีสิทธิขอความ
 ช่วยเหลือจากกองทุนในการจัดหาทุนความเพื่อช่วยเหลือในการดำเนินคดี

.....

.....

บันทึกวิเคราะห์สรุปสาระสำคัญ
ของร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมพุทธศาสนิกชนในการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนา
พ.ศ.

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรกับคณะได้เสนอร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมพุทธศาสนิกชนในการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนา พ.ศ. ต่อสภาผู้แทนราษฎร และได้จัดทำบันทึกวิเคราะห์สรุปสาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติตามข้อ ๑๑๐ ของข้อบังคับการประชุมสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. ๒๕๖๒ ดังต่อไปนี้

๑. เหตุผลและความจำเป็นในการเสนอร่างพระราชบัญญัติ

โดยที่พระพุทธศาสนาเป็นหนึ่งในสถาบันหลักของชาติ และเป็นที่มาของหลักศีลธรรม ปัญญา และความเข้มแข็งของสังคมไทยมาช้านาน อันถือได้ว่าเป็นสถาบันหลักที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง ประกอบกับมาตรา ๖๗ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยได้บัญญัติให้รัฐพึงอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนาและศาสนาอื่น ทั้งนี้ในการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนาอันเป็นศาสนาที่ประชาชนชาวไทยส่วนใหญ่นับถือมาช้านาน ให้รัฐพึงส่งเสริมและสนับสนุนการศึกษาและการเผยแผ่หลักธรรมของพระพุทธศาสนาเถรวาทเพื่อให้เกิดการพัฒนาจิตใจและปัญญา และต้องมีมาตรการและกลไกในการป้องกันมิให้มีการบ่อนทำลายพระพุทธศาสนาไม่ว่าในรูปแบบใด และพึงส่งเสริมให้พุทธศาสนิกชนมีส่วนร่วมในการดำเนินมาตรการและกลไกดังกล่าวด้วย จึงสมควรให้มีองค์กรหรือหน่วยงานที่ต้องปฏิบัติและรับผิดชอบในการกำกับดูแลและเป็นกลไกในการขับเคลื่อนและกำหนดแนวนโยบายหรือแนวทางในการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนา ตลอดจนสนับสนุนส่งเสริมให้รัฐและพุทธศาสนิกชนในการดำเนินการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนาให้เจริญมั่นคงสืบไป จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

๒. สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติ

๒.๑ กำหนดความหมายบทนิยามร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมพุทธศาสนิกชนในการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนา พ.ศ. (ร่างมาตรา ๓)

๒.๒ กำหนดให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมพุทธศาสนิกชนในการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนา พ.ศ. โดยให้มีหน้าที่และอำนาจออกระเบียบและประกาศ เพื่อให้การอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนาบรรลุวัตถุประสงค์และเจตนารมณ์ของกฎหมาย (ร่างมาตรา ๔)

๒.๓ กำหนดมาตรการการสนับสนุน ส่งเสริมการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนา เพื่อให้รัฐและพุทธศาสนิกชนใช้เป็นแนวทางในการการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนา (ร่างมาตรา ๕)

๒.๔ กำหนดให้มีองค์กรหรือหน่วยงานที่ต้องปฏิบัติและรับผิดชอบในการกำกับดูแลและเป็นกลไกในการขับเคลื่อนและกำหนดแนวนโยบายหรือแนวทางในการการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนา โดยกำหนดให้มีคณะกรรมการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนาเป็นองค์กรหรือหน่วยงานหลักในการปฏิบัติหน้าที่กำหนดนโยบายหรือแนวทางในการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนา และกำหนดให้มีคณะกรรมการสมัชชาอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนาประจำจังหวัดทำหน้าที่และมีอำนาจในการขับเคลื่อนและดำเนินการตามนโยบายหรือแนวทางในการการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนา โดยให้สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติทำหน้าที่หน่วยงานธุรการและรับผิดชอบเกี่ยวกับการดำเนินงานของคณะกรรมการทั้งสอง (ร่างมาตรา ๖ - มาตรา ๒๑)

๒.๕ กำหนดให้มีการจัดตั้งกองทุนเพื่อสนับสนุนและส่งเสริมการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธรูป โดยกำหนดให้มีคณะกรรมการบริหารกองทุน เป็นองค์กรหรือหน่วยงานปฏิบัติในการบริหารจัดการและขับเคลื่อนการดำเนินงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ของกองทุน (ร่างมาตรา ๒๒ - มาตรา ๒๔)

๒.๖ กำหนดมาตรการแนวทางการคุ้มครองพระพุทธรูป โดยกำหนดมาตรการคุ้มครองและการให้ความช่วยเหลือทางคดีให้กับพระภิกษุหรือสามเณรที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดอาญา (ร่างมาตรา ๒๕ - มาตรา ๒๖)

เลขที่	๑๐๘๓/๕๕
วันที่	๑๐ ม.ค. ๒๕๖๕
เวลา	๐๘.๕๐ น.

เลขที่	๒๐๗๗/๓๕
วันที่	๑ ม.ค. ๒๕๖๕
เวลา	๑๒.๐๐ น.

รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
เลขรับ ๒๐๘ / ๒๕๖๕
วันที่ ๓๑ ม.ค. ๒๕๖๕
เวลา ๑๒.๐๕ น.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักการประชุม กลุ่มงานพระราชบัญญัติและกฤษฎีกา โทร. ๐ ๒๒๔๒ ๕๕๐๐ ต่อ ๗๕๑๑

ที่ สผ(ปช) ๐๐๖๕.๐๖/๖๖๖

วันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๖๕

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมพุทธศาสนิกชนในการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนา พ.ศ.

เรียน ผู้อำนวยการสำนักการประชุม

นายนิยม เวชกามา สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรคเพื่อไทย กับคณะ รวมจำนวน ๒๔ คน ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมพุทธศาสนิกชนในการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนา พ.ศ. เมื่อวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๖๕ ต่อประธานสภาผู้แทนราษฎร พร้อมด้วยบันทึกหลักการและเหตุผล และบันทึกวิเคราะห์สรุปสาระสำคัญ เพื่อให้สภาผู้แทนราษฎรพิจารณา โดยร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวมีสมาชิกเสนอมาถูกต้อง ตามมาตรา ๑๓๓ (๒) ของรัฐธรรมนูญ

สาระ ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมพุทธศาสนิกชนในการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนา พ.ศ. มีสาระสำคัญสรุปได้ ดังนี้

๑. กำหนดบทนิยามเพื่ออธิบายความหมายของถ้อยคำที่ใช้ในร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมพุทธศาสนิกชนในการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนา พ.ศ. (ร่างมาตรา ๓)

๒. กำหนดให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมพุทธศาสนิกชนในการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนา พ.ศ. โดยให้มีหน้าที่และอำนาจออกระเบียบและประกาศ เพื่อให้การอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนาบรรลุวัตถุประสงค์และเจตนารมณ์ของกฎหมาย (ร่างมาตรา ๔)

๓. กำหนดมาตรการการสนับสนุน ส่งเสริมการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนาเพื่อให้รัฐและพุทธศาสนิกชนใช้เป็นแนวทางในการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนา (ร่างมาตรา ๕)

๔. กำหนดให้มีองค์กรหรือหน่วยงานที่ต้องปฏิบัติและรับผิดชอบในการกำกับดูแลและเป็นกลไกในการขับเคลื่อนและกำหนดแนวนโยบายหรือแนวทางในการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนา โดยกำหนดให้มีคณะกรรมการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนาเป็นองค์กรหรือหน่วยงานหลักในการปฏิบัติหน้าที่กำหนดนโยบายหรือแนวทางในการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนา และกำหนดให้มีคณะกรรมการสมัชชาอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนาประจำจังหวัดทำหน้าที่และมีอำนาจในการขับเคลื่อนและดำเนินการตามนโยบายหรือแนวทางในการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนาโดยให้สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติทำหน้าที่หน่วยงานธุรการและรับผิดชอบเกี่ยวกับการดำเนินงานของคณะกรรมการทั้งสอง (ร่างมาตรา ๖ - มาตรา ๒๑)

๕. กำหนดให้มีการจัดตั้งกองทุนเพื่อสนับสนุนและส่งเสริมการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนา โดยกำหนดให้มีคณะกรรมการบริหารกองทุน เป็นองค์กรหรือหน่วยงานปฏิบัติในการบริหารจัดการและขับเคลื่อนการดำเนินงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ของกองทุน (ร่างมาตรา ๒๒ - มาตรา ๒๔)

๖. กำหนดมาตรการแนวทางการคุ้มครองพระพุทธศาสนา โดยกำหนดมาตรการคุ้มครองและการให้ความช่วยเหลือทางคดีให้กับพระภิกษุหรือสามเณรที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดอาญา (ร่างมาตรา ๒๕ - มาตรา ๒๖)

วิเคราะห์ แม้ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมพุทธศาสนิกชนในการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนา พ.ศ. จะบัญญัติให้มีคณะกรรมการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนา คณะกรรมการสมาชิกอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนาประจำจังหวัด และคณะกรรมการบริหารกองทุนเพื่อการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนา ขึ้นใหม่ก็ตาม แต่ก็กำหนดให้สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติทำหน้าที่เป็นหน่วยงานธุรการและรับผิดชอบงานประชุมของคณะกรรมการต่างๆ ดังกล่าว โดยไม่ได้กำหนดให้มีการจัดตั้งหน่วยงานของรัฐขึ้นมาใหม่ ทั้งนี้ในปัจจุบันสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติมีทั้งหน่วยงานที่เป็นราชการบริหารส่วนกลาง และราชการบริหารส่วนภูมิภาค ซึ่งจะมีสำนักงานพระพุทธศาสนาอยู่ทั้ง ๗๖ จังหวัด ดังนั้นจึงมีบุคลากรเพียงพอต่อการสนับสนุนการปฏิบัติงานของคณะกรรมการต่างๆ ร่างพระราชบัญญัตินี้จึงไม่มีผลเป็นการเพิ่มภาระหน้าที่ให้แก่สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติจนอาจต้องเพิ่มอัตรากำลังเพื่อเพียงพอต่อการปฏิบัติหน้าที่ อีกทั้งร่างพระราชบัญญัตินี้ไม่ได้มีการกำหนดเบี้ยประชุมหรือผลประโยชน์ตอบแทนของคณะกรรมการต่างๆ หรือเจ้าหน้าที่ของสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติไว้เป็นการเฉพาะ และการกำหนดให้มีกองทุนเพื่อการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนา โดยกองทุนประกอบด้วยเงินและทรัพย์สินได้แก่ ๑) เงินและทรัพย์สินที่ได้รับการบริจาคจากวัดหรือพุทธศาสนิกชน และ ๒) ดอกผลและผลประโยชน์ของกองทุน นั้น รัฐจึงไม่ต้องจัดสรรเงินทุน หรือเงินอุดหนุนรายปี ให้แก่กองทุนนี้ แต่อย่างไรก็ตาม การกำหนดให้ผู้บริจาคเงินให้แก่กองทุนฯ มีสิทธินำจำนวนเงินที่บริจาคไปหักเป็นค่าลดหย่อนหรือรายจ่ายตามประมวลรัษฎากร (ร่างมาตรา ๒๔) ทำให้รัฐจัดเก็บภาษีได้ลดลง จะส่งผลทำให้รัฐได้รับเงินรายได้ลดลง ดังนั้น ร่างพระราชบัญญัตินี้จึงมีสาระเกี่ยวข้องกับการจัดสรร รับ รักษา หรือจ่ายเงินแผ่นดิน หรือการโอนงบประมาณรายจ่ายของแผ่นดิน วิเคราะห์แล้วเห็นว่า ร่างพระราชบัญญัตินี้เข้าลักษณะเป็นร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงิน ตามมาตรา ๑๓๔ (๒) ของรัฐธรรมนูญ

อย่างไรก็ตาม การเสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว ไม่ได้มีเอกสารสรุปผลการรับฟังความคิดเห็น และรายงานผลการวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากร่างพระราชบัญญัติ เพื่อนำมาประกอบการพิจารณาในกระบวนการตรากฎหมายทุกขั้นตอน ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๗๗ วรรคสองของรัฐธรรมนูญ และข้อบังคับการประชุมสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. ๒๕๖๒ ข้อ ๑๑๐ วรรคสี่ ยังได้กำหนดให้ก่อนบรรจุระเบียบวาระการประชุมร่างพระราชบัญญัติที่มีผู้เสนอตามมาตรา ๑๓๓ (๒) หรือ (๓) ของรัฐธรรมนูญ การพิจารณาความจำเป็นที่จะต้องรับฟังความคิดเห็นและวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากร่างพระราชบัญญัติ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ประธานสภากำหนด ดังนั้น ร่างพระราชบัญญัตินี้จึงต้องรับฟังความคิดเห็นและวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากร่างพระราชบัญญัติ ตามประกาศสภาผู้แทนราษฎร เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการ การรับฟังความคิดเห็นและวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากร่างพระราชบัญญัติที่เสนอโดยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือผู้มีสิทธิเลือกตั้ง พ.ศ. ๒๕๖๒ โดยเห็นควรส่งให้คณะกรรมการรับฟังความคิดเห็นและวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากร่างพระราชบัญญัติที่เสนอโดยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือผู้มีสิทธิเลือกตั้ง ดำเนินการต่อไป

เห็นควรนำเสนอเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร เพื่อโปรดนำกราบเรียนประธานสภาผู้แทนราษฎรพิจารณาว่า

๑. ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมพุทธศาสนิกชนในการอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนา พ.ศ. เป็นร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงิน ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๓๔ (๒) และหากผู้เสนอไม่คัดค้านความเห็นของประธานสภาผู้แทนราษฎรภายใน ๗ วัน จะได้ส่งไปให้นายกรัฐมนตรีพิจารณาให้คำรับรองต่อไป

ਮ ੭ ਅ. ਅ. ੭੬

รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง
เลขที่ ๑๘/๖๕
วันที่ ๑๖/๖๕
เวลา ๑๕.๓๐ น.
กลุ่มงานรองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง

รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

- 10 N.W. 1056

- ได้ดำเนินการรื้อฟื้นความกล้าใน
สามชั้นนี้ด้วย ปี ๒๕๐๐ เป็นต้น

10. 11. 20